

EL PREGÓ

eclesial d'informació i opinió

261

Publicació quinzenal

Número 261

1 de febrer del 2005

Lectura

Joan Estruch, Joan Gómez i Segalà, Maria del Mar Griera i Agustí Iglesias, de l'ISOR (Investigacions en Sociologia de la Religió), centre de recerca adscrit a la Universitat Autònoma de Barcelona, són els autors d'una obra titulada **Les altres religions. Minories religioses a Catalunya** (Barcelona 2004), publicada per Editorial Mediterrània. És una contribució de gran interès a la confecció del mapa religiós de Catalunya. S'hi descriuen 11 grups religiosos, amb més de 60 subgrups (7 de l'ortodòxia, 20 del protestantisme, 3 de l'islam, 12 de l'hinduisme, 13 del budisme i 6 del taoisme). Els autors s'han preocupat de no penjar «etiquetes estigmatitzadores» i s'han aplicat a una descripció respectuosa de les creences bàsiques, dels rituals més destacats i de les normes de comportament característiques de cada grup, amb la consciència molt clara respecte de la pluralitat existent a l'interior de cadascuna de les tradicions religioses estudiades. Una de les conclusions a les quals arriben al final de l'obra és que els membres de les diferents tradicions religioses, per bé que es diferencien en allò que creuen (o en allò que se suposa que han de creure), comparteixen sovint un mateix estil de creença, una mateixa manera de creure.

Casimir Martí

Pere Casaldàliga: tot un símbol

La premsa ha informat sobre la intervenció del Vaticà per persona interposada per tal que Pere Casaldàliga abandoni el territori de la Prelatura de São Félix do Araguaia on ha treballat trenta-sis anys per «no causar contrenyiment» al seu successor, el nom del qual encara no s'ha fet públic. La pregunta, a Catalunya, és inevitable: ¿per què Pere Casaldàliga és tractat d'una manera i Ricard Maria Carles d'una altra, tot i les gestions fetes prop del Vaticà per un grup notable de catòlics barcelonins?

Més encara: ¿no diu res als senyors del Vaticà el contrast entre la residència senyorívola i costosa del cardenal Carles i les residències modestes dels bisbes que s'havien jubilat abans Catalunya? Repassem-les: acollits per un bisbe (Ramon Masnou i Josep Pont i Gol), residència sacerdotal (Ramon Torrella, Joan Martí Alanís), casa religiosa (Narcís Jubany, Josep M. Guix), residència d'ancians (Ramon Malla), amb els germans (Jaume Camprodon), piset al poble d'origen (Antoni Deig). Dol que s'hagi trencat aquesta línia exemplar i que l'Arquebisbat de Barcelona hagi sortit en defensa del privilegiat.

Mentrestant 118 representants de tota la Prelatura de São Félix fan públic un manifest, que trobareu a la p. 7, on diuen que «esperem un nou bisbe, i l'esperem amb esperit de fe i en una actitud d'acollida fraterna», però no s'estan de qüestionar, «amb milions de germans i germanes de la nostra Església catòlica, (...) el procediment actual de nomenament dels bisbes. L'Evangeli demana una altra manera de procedir (...) Tot està essent articulat en el secret del poder i en la desconfiança respecte a la nostra Església i el seu pastor actual. ¿És que pretenen desarticlar una llarga caminada, patida i esperançada? (...) No podem acceptar que s'exigeixi aquest apartament com a condició per la vinguda del nou bisbe, sobretot considerant l'edat i la salut del bisbe Pere i els seus 36 anys de convivència amb nosaltres i d'entrega a la causa del nostre poble. Som la seva família i la Prelatura és la seva llar». Paraules ben humanes i ben cristianes.

Casaldàliga conclou: «No vull que sembli que sóc amo d'aquesta Església i que m'estan arrancant una propietat (...) Ja fa tres anys que preparem el poble per a la successió, i hem tingut molta cura d'evitar tensions, traumes, comparacions. Junts ho acabarem de pensar i resarem. Potser el nou bisbe serà una persona discreta, sensata i serena, amb qui es podrà parlar i dir-li: Si vostè creu que el puc ajudar una temporada, em quedo; si s'estima més que me'n vagi, me'n vaig de seguida».

Josep M. Totosaus